

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Director: C. G. DISSESCU

Prim-Redactor: SILIU RĂDULESCU

COSTUL ABONAMENTULUI
A. SE VEDEA PE COPERTĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRATIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RADULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

Ion N. Stambulescu. — *Inmulțirea extraordinară a recursurilor.*
Const. V. Obedeanu. — *Omorul prin alcoolul metilic.*

N. Ciurea. — *Câteva observațiuni cu privire la mișcările în magistratură.*

Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție, s. I.* — Acțiune privată. — Exercițiere de o dată cu acțiunea penală. — Achitarea inculpatului.

(Maria D. Iancu cu Dumitru Chirvan).

Idem, s. III. — Cambie. — Gir în alb. — Valabilitate.

(Tudose Ungureanu cu Const. Rădoacă).

Curtea de Apel București, s. IV. — Acțiune privată. — Inculpat achitat. — Apelul părții civile.

(Dumitru C. Burdușel și alți cu Nicolae Morcovescu).

Curtea de Apel Iași, s. I. — Dotă. — Acțiune în resciziune. — Imobil dotat. — Vânzare. — Anulare.

(Soc. Izvorul Moldovei cu Matilda Landes).

Tribunalul Dâmbovița, s. I. — Putere părintească. Acțiune pentru esire din indiviziune. — Exercițierea ei.

(Sima Aldea cu Elena Arsenescu).

INMULȚIREA EXTRAORDINARĂ A RECURSURILOR

Domnul Prim-Președinte al Inaltei Curți de Casație ne-a arătat, cu ocazia deschiderii noului an judecătoresc, că după ultima statistică, adică aceia a anului expirat 1928, s'au dat de Inalta Curte: 1779 decizii de secția I-a în cele două complete ale sale, 10.905 decizii corecționale de secția II, și 1314 decizii comerciale, contencioase etc., de către secția III-a; în afară de deciziile date în secții-unite, de deciziile disciplinare, etc. etc. Iată niște țifre care înspăimântă, dat fiind că în trecutul destul de apropiat, numărul total al deciziilor date de Inalta Curte, nu treceau cu mult de 2000.

Aceste țifre impresionează și mai mult, dacă le comparăm cu numărul de decizii date în același interval de timp, de Casația Franceză în secțiile respective, decizii care nu trec de 440 în civil, și de 5400 în corecțional, pentru o populație de 40 milioane locuitori, la care se mai adaugă și coloniile.

Care să fie cauza acestei năpădiri a recursurilor la noi?

Să fie oare adevărat, cum se exprimă Shakespeare în opera sa Hamlet, că e ceva putred în România, ca și în Danemarca, pe acel timp?

Este adevărat că ne găsim, după incorporarea provinciilor alipite, într-o stare de tranziție, din cauza multiplelor legiuri din diferitele provincii, ceea ce sigur aduce cu sine o serie de chestiuni ce dau loc la discuție, deci dau loc la posibilitatea înmulțirii recursurilor în Casație, spre a se elucida dificultățile rezultând din această complexitate de legiuri.

Cum însă această explicație nu e suficientă ca să justifice număr de recursuri, trebuie să examinăm care sunt cauzele permanente ale acestei extra-

ordinare înmulțire de recursuri, în materie civilă și corecțională, pentru că numai astfel vom putea descoperi remediile unei așa de triste situații.

În ce privește recursurile corecționale, dacă se cercetează cu oarecare atenție lucrurile, se poate ușor observa, ca din cele 10900 decizii, date de secția II-a, aproape o treime cel puțin, sunt referitoare la recursuri neregulat introduse. Fie că recurenții condamnați la închisoare nu s'au conformat dispozițiilor categorice ale articolului 422 din procedura penală, ca să se constituie prizonieri, sau să fie eliberați pe cautiune înainte de judecarea recursului, fie că motivele de casare nu fuseseră depuse, desi după articolul 36 legea organică a Inaltei Curți, ele se pot depune, printr-o excepțional de favorabilă dispoziție, până la prima zi fixată pentru judecată, ceea ce de altfel dă loc la dese amânări; căci procurorul nu poate ușor răspunde imediat la motive adeseori numeroase și foarte mult dezvoltate.

Această constatare dovedește că recursurile se fac în mare parte de oameni care nu cunosc de fel dispozițiile legale, adică de jelbări de pe la sațe, care periclitează astfel interesele justițiabililor; sau se fac cu rea credință, numai în scopul vădit de-a întârzia încă cu câteva luni, sau chiar mai mult, executarea deciziilor sau sentințelor condamnătoare.

Aceste recursuri, așa neregulate cum sunt, dau însă mult de lucru Casației, căci trebuiesc formate dosare, trebuiesc examinate de procurori, în unele ședințe, fixându-se până la 100 asemenea recursuri; trebuiesc în fine soluționate de o întreagă secție, compusă din 7 consilieri cel puțin, al căror prețios timp se pierde deci inutil, cu cercetarea unor cauze, care în definitiv nu s'ar cădea să aducă atâta stânjenire Inaltei Curți.

Dacă printr-o dispoziție legală asemenea recursuri, constatate neregulate, de către un singur consilier, Curtea ar fi autorizată ale declara nule, fără a mai fi puse pe condică, și soluționate cu punerea în mișcare a unui aparat judecătoresc așa de complicat, s'ar ușura mult lucrările secției corecționale a Inaltei Curți.

În privința recursurilor civile dacă se examinează ori cât de sumar aceste recursuri, se constată ușor marelui număr de recursuri motivate în fapt, sau întemeiate pe motive de drept deja soluționate de Inalta Curte, unele chiar soluționate în secții-unite; și vorbesc de acele deciziuni, care dăduse soluțiuni conforme cu principiile de drept și textele de lege, așa în cât era exclusă orice posibilitate de revenire.

Această constatare dovedește iarăși că și în materie civilă recursurile se fac de persoane puțin în curent cu principiile de drept și mai ales cu legea

organică a Inaltei Curți de Casație, care precizează suficient sfera motivelor de casare, și mai puțin în curent cu menirea Curții de Casație, care este de a stabili jurisprudența asupra punctelor de drept ce prezintă dificultăți de interpretare, ceea ce iarăși e una din cauzele numărului exagerat de recursuri ce se introduc, și deci de decizii ce se dau anual.

În strânsă legătură cu această chestie, se pune și chestia rapoartelor, ce fiecare consilier e dator să facă, în special în recursurile civile.

După informațiile absolut sigure rezultă, că fiecare consilier dela secția I, are de făcut între 86 și 90 de rapoarte pe an, adică un raport la fiecare trei zile, dacă excludem cele două luni ale vacanțelor mari; ceea ce constituie o muncă împovăraătoare.

Această stare de lucruri explică de ce rapoartele consilierilor de la Curtea noastră supremă, se prezintă adesea ori sumar făcute, și cu puține indicațiuni în privința soluțiilor date de doctrină și de jurisprudență, comparativ cu rapoartele din Franța, fiind dat că acolo consilierii au câteva rapoarte pe an, 5-6 dacă sunt exact informat, ceea ce le permite a prezenta rapoarte, care constituie câte o dată adevărate monografii pe punctele de drept în discuție.

În această privință îmi reamintesc, că în afacerea așa zisă a Tramvaielor comunale, din anul 1912, Inalta Curte numindu-mă pe mine raportor, în ședință publică, din cauză că se omisese a fi numit un raportor cu ocazia introducerii recursului, a amânat procesul peste cinci zile, în care interval am fost nevoit a prezenta raportul, într'un proces în care motivele de casare erau în număr nu mai puțin de 31, (vezi decizia 549 S. I din 1912) ceea ce constituie cred un adevărat record ca număr în materie de motive de casare.

Se înțelege, fără a insista mai mult, că în asemenea condițiuni, adică atunci când motivele de casare sunt întemeiate pe aprecieri de fapte, sau în chestii deja soluționate, munca depusă de consilierul raportor, pe lângă că e obositoare prin numărul prea mare al rapoartelor, dar e și inutilă. Pe de altă parte judecarea unor asemenea recursuri, în care motivele de casare, fără a atinge țifra de 31 ca în recursul mai sus menționat, se ridică totuși foarte deseori până la 7-8, devine peste măsură de dificilă, face să se piarză inutil timpul Inaltei Curți, și ca consecință să se amâne la infinit unele procese, în prejudiciul justițiabililor, care și pierd și timpul și interesele lor inutile.

Concluzia logică a acestor constatări e că se impune măsuri care să asigure o mai lesnicioasă soluționare a proceselor la Inalta Curte de Casație.

M'am ocupat aci în special cu aceste dificultăți, ce decurg din modul de a se motiva și prezentare a recursurilor.

Nu vreau să pretind că o parte de vină, în înmulțirea proceselor și întârzierea soluționărilor, nu o au și judecătorii, care nu pun totdeauna tot interesul ce s'ar cuveni în examinarea și soluționarea afacerilor ce li sunt supuse.

Dar despre aceasta am avut ocazia a mă ocupa în diversele mele articole și recenzii publicate în ultimii ani.

Nu mă pot însă reține de a adăoga și această considerație de ordin psihologic, asupra dispoziției în care judecătorul se găsește, când intrând în ședință, constată cu întristare că are de judecat 100-150 de procese la judecătorie, 40-50 la tribunal; și chiar la Inalta Curte, unde tabloul zilnic al proceselor,

arată 20-25 la secțiile civile, și până mai eri 30-35 la secția corecțională, afară de zilele când sunt solicitate 100 de procese, din cele neregulat introduse, după cum s'a arătat mai sus.

Ion N. Stambulescu
Procuror General la Curtea de Casație

OMORUL PRIN ALCOOLUL METILIC

Chestiunea care ne propunem să analizăm aci, este dacă băuturile răspândite în comerț și în care s'a pus otrava: „alcool metilic“, constituie delictul de „omor prin imprudență“ sau crima de „omor“.

Cu drept cuvânt opinia publică este foarte alarmată, căci un fapt necunoscut încă în comerțul nostru de băuturi spirtoase, se produce la fiecare 5-6 zile, în diferite părți ale capitalei, cât și ale țării, sucombă câte un cetățean care a avut nenorocul să intre într'un local de consumațiune de băuturi. Chestiunea este foarte importantă, căci se poate întâmpla ori-cui, din orice treaptă socială, să intre într'un asemenea local, să bea un liqueur, sau să cumpere un flocon de rom pentru ceai, și să-l ducă acasă.

La desfacerea mărfii, doi agenți sunt în cauză: fabricantul care a fabricat produsul și care a turnat otrava în produs, și detailistul care a desfăcut-o și care a știut sau nu a știut că ea conține otravă, sau care a cumpărat marfa fără otravă și a pus el în urmă alcool metilic în ea. În codul nostru penal actual textele de lege care se referă la chestiune, sunt: la titlul IV cap. I *omorul cu voință*; secțiunea II-a rănirile și afecțiunile cauzate cu voință; și secțiunea III: omucidere și rănirile sau afecțiunile cauzate fără voință.

Din toate textele de lege ce le vom analiza numai art. 247 de la capitolul secțiunii a 2-a la răniri sau afecțiuni cauzate cu voință, este specific în cauză, dar numai pentru cazul de „afecțiune produsă sănătăței“ nu și dacă a survenit moartea, căci dacă a survenit moartea nu spune nimic. Iată art. 247: „Ori-cine va vinde băuturi prefăcute și amestecate cu materii vătămătoare sănătăței se va pedepsi cu închisoare de la 15 zile până la 2 luni...“ mai vin pe urmă în aceeași secțiune și art. 245: „Ori cine va cauza altuia o boală sau o incapacitate de lucru dând cu voință și cu ori ce chip substanțe, care fără a fi de natură a cauza moartea sunt vătămătoare sănătăței se va pedepsi cu închisoare de la o lună până la 2 ani...“; 246 pentru avorturi la femei: „Ori-care prin lucruri de mâncare, băuturi, doctorii violente sau prin ori-ce alt mijloc va face cu știință pe femeea însărcinată să lepede, ori cu voea ei sau nu, se va pedepsi...“. În toate aceste cazuri pedeapsa este socotită pentru delict, căci nu a produs moartea victimei ci numai i-a vătămăat sănătatea producându-i o afecțiune a unui organ oare-care. Vine apoi secțiunea III-a a *omorului fără voe*, art. 248: „Ori-care, din nedibăcie, din nesocotință, din nebagare de seamă, din neîngrijire, sau din nepăzirea regulamentelor va săvârși omor fără voe ori va fi fost cauza involuntară de a se săvârși omorul, se va pedepsi cu închisoare de la 3 luni la un an...“ și în acest caz e iarăși delict. Și în fine titlul IV, cap. I la *omor*; aci este art. 231: „Otrăvirea este omorul unei persoane prin întrebuințare de substanțe care pot cauza moartea, mai curând sau mai târziu, ori și în ce mod ar fi fost întrebuințate sau date acele substanțe“. Vedem deci: o-

mor cu voință, acțiune a sănătății cu voință, și omor fără voință. Dacă detailistul negustor a vândut o băutură cumpărată de la angrosistul fabricant, fără ca să știe că acesta din urmă, i-a vândut-o cu spirt metilic, negreșit că fapta detailistului este omor prin imprudentă căci din nesocotință a vândut. De asemeni și fabricantul care a pus spirtul metilic în băutura și dacă nu a știut, nu a avut cunoștință că aceasta este o otravă, tot delict de omor fără voe a comis, dacă victima a murit. Cazurile întâmplare însă nu sunt la fel. Dacă la prima sucombare a unui individ s'ar fi putut susține că fabricantul sau detailistul care a pus alcool metilic nu a știut că spirtul metilic este o otravă, la repetirea sucombărilor această argumentație nu ar mai putea sta în picioare; căci el a văzut, a aflat că s'a făcut analiza băuturii lui și medicul legist cu cel chimist au studiat că spirtul metilic este o otravă violentă care produce moartea și că consumatorul care a băut de la el, din această cauză a sucombat. Așa dar acțiunea publică de care se lovesc ultimii inculpați nu este aceea a omorului prin imprudentă ci a omorului cu voință, cu bună știință, căci ei au știut că băutura lor conține spirt metilic, că spirtul metilic este o otravă, că această otravă produce moartea, și că elentul care a consumat în cutare zi în magazinul lui, cutare băutură, și care a sucombat, a murit otrăvit cu acest spirt metilic. Acest omor negreșit că este anonim, căci nu era destinată băutura pentru o anumită persoană, însă o persoană sau mai multe bând din această băutură, el vânzătorul trebuia să se aștepte că o să moară, căci știa de existența otrăveii în băuturile sale. Este deci un omor prin otrăvire cu voință, iar nu nedibăcie, și nesocotință; (248) ar fi, dacă nu ar fi știut că spirtul metilic este otravă și produce moarte, dar din momentul ce a avut exemplele multiple, ulterioare primului caz și agenții științei, „medicii“ au stabilit ca această otravă omoară, ei fabricanții și detailiștii trebuiau să oprească imediat vânzarea acestor produse, iar nu să continue a vinde. În acest caz ei au comis omorul prin otrăvire cu voință, enunțat de art. 231 c. p. și pedepsit cu munca silnică pe viață de art. 232 codul penal.

Așa dar, ori-cine a vândut o băutură—cu „alcool metilic“ — după prima sucombare a aceluia care a murit și asupra căruia știința aducând la cunoștința publicului, a stabilit că spirtul metilic este o otravă care cauzează moartea, a comis crima de omor prin otrăvire cu voință, enunțată de art. 231 c. p. și pedepsită cu munca silnică pe viață de art. 132 c. p.; iar nu delictul de otrăvire fără voe, pedepsit de art. 248 c. p., cu 3 luni până la un an. Acest text de lege s'ar putea aplica numai primului delicuent și admitând ipoteza că el nu ar fi știut că alcoolul metilic este o otravă ce produce moartea, deși victima a sucombat, dar din moment ce el cât și alții au luat cunoștință prin publicitate de avizul științei, că această substanță toxică, produce moartea, totuși au continuat să vândă mai departe băuturile cu substanțele otrăvitoare, au comis crima de omor prin otrăvire, prevăzută de art. 231 și 232 c. p.; căci aceste texte de lege zic: „ori și în ce mod ar fi fost întrebunțate sau date aceste substanțe otrăvitoare cauzând moartea mai curând sau mai târziu“.

Const. V. Obedeau

Câteva observațiuni cu privire la mișcările în magistratură

Toată lumea judecătorească este de acord că în anii din urmă, mișcările, mai ales în magistratura superioară, au cuprins elemente indicate din toate punctele de vedere, pentru importante funcțiuni ce le-au fost încredințate.

În această ordine de idei, fiindcă se vorbește de modificarea legii organizării judecătorești, îmi îngădui să relev o stare de lucruri, de care se plâng toți magistrații pătrunși de simțul demnității și independenței profesionale.

Este vorba de modul în care se fac mutările și înaintările.

Fără îndoială, prin înființarea Consiliului superior al magistraturii, s'a realizat față de criteriile din trecut, un mare progres în direcția garantării drepturilor magistraților merituosi.

Grație acestui Consiliu, foarte multe elemente bune, fără sprijin din afară, au căpătat locuri pe care le meritau. Asemenea numiri asigură independența morală a magistratului, dându-i prestigiul de care are nevoie față de justițiabili.

Nu e multă vreme, de când, în provincie mai ales, nu putea fi mișcat nici un judecător, fără asentimentul șefului politic respectiv.

În sistemul actual, desigur, încercările de asemenea natură rămân fără reușită.

Uu lucru însă nu s'a putut realiza: acela ca magistratul să-și aștepte liniștit la postul său, răsplata meritelor. Socotesc că nu e nevoie să înconjur realitatea, pe care o cunoaștem cu toții.

În preajma unei mișcări, sălile Ministerului de justiție sunt pline de magistrați, veniți din toate colțurile țării. Fiecare după firea și mentalitatea lui, unii umiliți, alții revoltați, se adresează celor ce cred că i-ar putea ajuta în cererile lor.

În fiecare zi alte nume sunt puse în circulație, unele consacrate anterior chiar de Consiliu, sunt „scoase de pe rol“ fără motive. În așteptare toți se frământă, căci nu știi dacă e vorba de indicații autorizate, sau de capriciile colportorilor.

Agitația pe săli sporește, cu cât se apropie ziua consiliului. Solicitorii angajează prin colțuri, mici lupte de concurență; unii fără rezervă, alții mai discreți, în alegerea armelor.

Spectacolul acesta, oferit de corpul select al împărățitorilor de dreptate, e desigur penibil.

Nu am narat decât aceea ce fiecare a putut să vadă, fără să comit indiscrețiuni.

Să învinuim pe cei care cer? nu e drept, resemnarea nu se poate impune tuturor. Avem însă datoria să punem la adăpost pe magistrați de această umilință, a cărei răspundere nu o poartă numai solicitatorii. Ne tăgăduit că magistratura de după război, trecut o criză — nu importă cauzele — cred că e nevoie să fie ajutată pentru a i se scurta convalescența. Umila mea părere este că se poate găsi un mijloc care să asigure din punctul de vedere expus, demnitatea și independența magistratului.

Îmi îngădui să cred că un tabel de ordine a celor ce urmează a fi înaintați, la alegere și vechime (indiferent proporția), ar pune capăt scăderilor de care am vorbit, menajând magistratului frământări și manevre, incomptabile cu rezerva cerută de oficiul său. Consiliul superior, convocat la începutul

anului, să aibă singura menire de a înlătura *motivul* de pe aceste etichete pe acei care nu merită să fie satisfăcuți.

Judecătorii au datoria să motiveze când hotărăsc; deci când e vorba de soarta lor, să nu li se aplice aceeași măsură?

Tot Consiliul superior să rămână un organ consultativ pentru Ministru, în sensul art. 61 din legea pentru organizarea judecătorească.

Magistratul care vine la rând pentru înaintare, să o poată refuza dacă locul vacant nu-i convine, păstrându-și rândul pentru altă vacanță. E o dreaptă compensație a așteptării.

Tot asemenea cei ce ar solicita o mutare în grad egal, să fie preferați celor ce solicită înaintări. Sunt magistrați merițoși, care rămân ani de zile judecători în comune rurale, pentru ca să vadă locurile vacante ocupate de alții, mult mai noi, care obțin și înaintări și locuri căutate.

Cererile de mutare să fie în principiu motivate și tabelul celor ce solicită mutări, înlocuit la fel ca cel pentru înaintări.

Obiecțiunea vagă, ce s'ar putea invoca, este aceea că în chipul arătat, elemente mediocre ar intra în compunerea instanțelor din centre importante. Această obiecțiune nu are temei, deoarece chiar cu sistemele ce au fost, nu s'a putut face totdeauna o fericită selecțiune.

Iată un principiu simplu, care organizat cu amănunte tehnice, ar aduce corpului judecătoresc seninătatea, de care are atâtă nevoie în oficiul său. Realizarea acestei propuneri, ar scuti magistraților multe prilejuri de frământări, umilinte și obligațiuni la care-i expune situația de solicitatori.

Suntem siguri, că o modificare a legii de organizare în sensul propus, ar mulțumi întreaga magistratură, iar cei care acum dispun de soarta noastră, vor renunța cu voe bună, la prerogativa lor, în interesul superior al prestigiului instituției.

N. Ciurea

Consilier la Curtea de Apel

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II-a

Audiența dela 5 Noembrie 1928

Președinția D-lui Const. Gh. Rătescu, președinte

Maria D. Juncu cu Dumitru Chirvan și Ministerul Public
ACȚIUNE PRIVATĂ — EXERCITAREA RI ORDATĂ CU ACȚIUNEA PUBLICĂ. — HOTĂRĂRE ACHITĂTOARE, LA NEAPELAREA EI DE CURTE MINISTERUL PUBLIC. — DAȚĂ PARTEA CIVILĂ MAI POATE CEREA ȘI VALORIFICA ÎN APEL PRETENTILE CIVILE. — ART. 2, 3, 8, 11, ȘI 197 PROC. PENALĂ.

Dacă Ministerul public nu a atacat cu apel hotărârea achitătoare pronunțată de prima instanță, această hotărâre a rămas definitivă, și în ce privește neimputabilitatea faptului penal a căpătat autoritate de lucru judecat, astfel că în asemenea condițiuni ne mai existând infracțiune la legea penală, a dispărut însăși baza legală a condamnării la daune, cari deci nu mai pot fi valorificate și admise în instanța de apel.

No. 8776. — Admis recursul făcut de Maria D. Juncu în contra deciziunii Curții de Apel din Iași Secțiunea I cu No. 149 928 în proces cu Dumitru Chirvan.

Cutea deliberând,

Asupra motivului de recurs: „Greșită interpretare și aplicare a 327 c. p. cum și flagrantă încălcare a legii, atunci când prima instanță constată lipsa elementului esențial a textului 327 adică tăgăda lucrului găsit, onor. curtea fără a ține seamă că neexistând delict totuși ne condamnă la despăgubiri civile“.

Având în vedere decizia supusă recursului prin care Maria D. Juncu recurenta de azi a rămas obligată să plătească 16.000 lei daune, plus două mii lei cheltueli de judecată părții civile Dumitru Chirvan.

Aând în vedere că, din cuprinsul acestei decizii se constată că recurenta Maria Juncu a fost dată în judecată pentru că în seara de 15 Noembrie 1924 pe șoseaua Șerbănești — Roman, găsind suma de 16.000 lei pierdută de Dumitru Chirvan în loc să o predea păgubașului și-a oprit-o pentru sine.

Că, pentru acest fapt fiind achitată de Trib. Roman ca primă instanță, reclamantul Chirvan a făcut apel.

Că, curtea de apel Iași S. I în lipsă inculpatei, prin deciziunea No. 71/928 a admis apelul părții civile și a obligat pe această inculpată să-i plătească sumele mai sus indicate.

Având în vedere că, pentru a da această soluție, Curtea motivează că faptul imputat inculpatei intrinsece elementele delictului prevăzut și pedepsit de art. 327 Cod. penal, dar fiind achitată de prima instanță ea scapă, numai de pedeapsă, nu și de daunele ce a prilejuit păgubașului.

Că, în contra deciziunii No. 71/928, Maria Juncu declarând opoziție, Curtea de Apel Iași prin decizia supusă recursului i-a respins-o ca nefondată.

Considerând că, spre a putea fi cineva condamnat la despăgubiri pentru un fapt al său, ce a putut să producă altuia un prejudiciu trebuie ca acel fapt să-i fie lui imputabil ca o greșeală.

Că, din acest principiu rezultă că în caz de neexistență delict penal imputat inculpatului, partea civilă nu poate fi admisă a-i cere condamnarea la daune, de care ce potrivit art. 2, 3, și 11 pr. pen. instanțele corecționale nu au căderea de a acorda părții vătămate, decât despăgubirile ce i s'ar fi cauzat prin comiterea unei infracțiuni la legea penală, astfel atâta vreme cât delictul nu există această împrejurare face să dispară cu totul baza legală pe care s'ar putea întemeia o condamnățiune la daune.

Considerând, în speță că, sentința Tribunalului Roman prin care se achită inculpata, nefiind apelată de Ministerul Public a rămas definitivă, și în ce privește neimputabilitatea faptului penal a căpătat autoritate de lucru judecat.

Că, dar, în asemenea condițiuni numai există infracțiune la legea penală și a dispărut însăși baza legală a condamnării la daune; deci, numai prin exces de putere Curtea de Apel Iași S. I. a putut obliga pe recurentă la plata sumelor pretinse de reclamant.

Că, așa fiind, motivul invocat se găsește întemeiat și recursul urmează să fie admis casându-se fără trimitere deciziunea Curții de Apel S. I. a. conform art. 53. lit. a. din legea Curții de Casație.

Pentru aceste motive, casează.

INALTA CURTE DE CASATIE SI JUSTITIE S. III

Audiența de la 18 Septembrie 1928

Președinția D-lui St. Mladoveanu, președinte

Tudosie Ungureanu cu Const Rădoacă

CAMBIE. — GIR IN ALB. — VALABILITATE. — ART. 279 C. COM.

Potrivit art. 279 al. 2 cod. com. girul în alb fiind valabil și putându-se completa de înfățișătorul cambiei, urmează că proprietatea cambiei este regulat transmisă înfățișătorului care o prezintă la plată întocmai ca și o cambie cu girul plin.

No. 779. — Admis recursul făcut de către Tudosie Ungureanu în contra sentinței Tribunalului Gorj Secțiunea I cu No. 34/927 în proces cu Const. B. Rădoacă.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de recurs;

"Violarea art. 279 cod. com. exces de putere".

Având în vedere că din sentința supusă recursului și din actele dela dosar se constată că, recurentul Tudosie C. Ungureanu chemând în judecată în fața judecătorei de Ocol Peșterea de sus pe intimatul C. Rădoacă în calitate de debitor acceptant și pe C. Ungureanu ca girant pentru a fi obligați în solidar la plata sumei de 40.000 lei rezultând din cambiiile emise la 20 Februarie și 17 Aprilie 1927, judecătoria de Ocol prin cartea de judecată No. 196/927 a admis în totul acțiunea;

Că intimatul C. Rădoacă, făcând apel în contra cărței de judecată, Tribunalul Gorj Secția I-a prin sentința atacată cu recurs, a admis apelul și reformând hotărârea primei instanțe, respinge ca nefondată acțiunea pe motiv că, cambiile au fost girate în alb, fără a se arăta în ordinul cui a fost girul, prin urmare — spune Tribunalul — un asemenea gir în alb necompletat nu poate justifica proprietatea cambiei.

Considerând că după dispozițiunile art. 279 alin. 2 c. com., girul în alb, adică fără arătarea numelui aceluia în ordinul căruia el este făcut, este socotit ca valabil și produce toate efectele sale legale cambiale ca și un gir plin, iar conform alin. 1 al. 2 al. 1 art. 279 c. com., un asemenea gir se poate completa de înfățișătorul cambiei;

Considerând că prin girul alb, producător de efecte legale, proprietatea cambiei este regulat transmisă înfățișătorului care o prezintă la plată, întocmai ca și o cambie cu girul plin; când girul în alb este lăsat necompletat până la reclamarea plății în instanță, lucru ce s'ar fi putut face chiar în instanță, nu se poate deduce nevalabilitatea girului în alb și a acțiunii cambiale pornită pe baza ei, deoarece legiuitorul nicăieri n'a decretat o asemenea decădere când a recunoscut valabilitatea unui asemenea gir;

Că, a se admite prin deducțiune, că o asemenea gravă consecință cu privire la girul în alb din faptul că prin aliniatul final al art. 279 c. com., se dă posibilitatea înfățișătorului de a-l completa, înseamnă a se nega însăși valabilitatea legală a girului în alb, admisă de legiuitorul nostru cu toate consecințele lui legale întocmai ca pentru girul plin;

Considerând că, în speță, tribunalul prin sentința atacată cu recurs constantând o asemenea decădere

din necompletarea girului în alb de către înfățișătorul Tudosie Ungureanu până în momentul intențării acțiunii cambiale și înlăturând prin această efectele legale ale acțiunii cambiale, fără ca acestea să fie consacrate de legiuitor, a făcut o rea aplicațiune a legii comerciale și a violat dispozițiunile art. 279 alin. 2 c. com., precum și un exces de putere, așa că hotărârea sa urmează să fie casată.

Pentru aceste motive, casează.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. IV

Audiența de la 28 Noiembrie 1929

Președinția D-lui N. Rădovici, consilier

Dumitru C. Burdușel și Gheorghe Burdușel cu
Nicolae Morcovescu

ACTIONE PRIVATĂ. — EXERCITAREA EI DEODATĂ CU ACȚIUNEA PUBLICĂ. — HOTĂRIRE ACHITĂTOARE. — NEAPELAREA EI DE CĂTRE MINISTERUL PUBLIC. — DĂCĂ PARTEA CIVILĂ MAI POATE CEREA ȘI VALORIFICA ÎN APEL PREȚENȚILE CIVILE. — ART. 2, 3, 8, 11 ȘI 197 PR. PENALĂ.

Faptul că Ministerul public nu a atacat cu apel hotărârea primei instanțe prin care inculpatul a fost achitat, nu ridică dreptul părții civile ca în instanța de apel să vină și să-și valorifice pretențiile sale civile, cari i-au fost respinse de prima instanță.

No. 539. — Respins incidentul ridicat de D-l Proc. general tinzând la respingerea ca inadmisibil a apelului făcut de Dumitru C. Burdușel și Gheorghe C. Burdușel în contra sentinței corecționale cu No. 2876 din 28 Octombrie 1927 a Trib. Prahova S. III în proces cu Nicolae Morcovescu.

Curtea,

Asupra incidentului ridicat de D-l Proc. General, prin care tinde la respingerea ca inadmisibil a apelului făcut de către partea civilă Dumitru C. Burdușel și Gheorghe C. Burdușel, în contra sentinței corecționale cu No. 2876 din 28 Octombrie 1927, a Tribunalului Prahova S. III;

Având în vedere că D-l Proc. General își întemeiază acest incident pe considerațiunea că, din moment ce Ministerul public nu a atacat cu apel sentința Tribunalului, prin care inculpatul Nicolae Morcovescu a fost achitat, această hotărâre a rămas definitivă, căpătând autoritate de lucru judecat în ce privește neimputabilitatea faptului penal, astfel că în asemenea condițiuni, ne mai existând infracțiune la legea penală, a dispărut și baza legală a condamnării la daune interese, pe cari deci Curtea ca instanță de apel nu le mai poate discuta și admite;

Având în vedere că față de incidentul ridicat, chestiunea pe care Curtea are a o rezolva este aceea de a se ști dacă partea vătămată mai poate să-și urmărească pretențiunile sale civile înaintea instanței de apel, când inculpatul a fost achitat prin hotărârea primei instanțe, și acea hotărâre a rămas definitivă în ce privește faptul penal, prin neapelarea ei de către Ministerul public;

Considerând că potrivit art. 1, 3 și 8 din Proc. penală, partea vătămată printr-o infracțiune a legii penale, poate să-și exercite acțiunea privată pentru repararea daunelor ce i s'au cauzat, fie deodată cu acțiunea publică înaintea instanțelor penale, fie deosebit în fața instanțelor civile;

Considerând că legiuitorul lăsând la facultatea părții vătămate să-și exercite, dacă voește, acțiunea privată deodată cu acțiunea publică în fața instanțelor penale, nu a adus în cazul când și-a ales această cale, nicio restricțiune principiului, potrivit căruia partea are dreptul de a beneficia de cele două grade de jurisdicțiune, de o potrivă recunoscut în procedura penală ca și în cea civilă;

Considerând că în virtutea acestui principiu și a dispozițiilor categorice prevăzute în aliniatul 2 al art. 197 Proc. penală, partea civilă are deschisă calea apelului în contra sentinței penale a primei instanțe, în ceea ce privește interesele sale civile când prin acea sentință i se respinge pretențiile ce a formulat, întocmai ca și când și-ar fi urmărit drepturile în fața instanțelor civile;

Considerând deci, că a decide că în cazul când Ministerul public nu atacă cu apel hotărîrea achitătoare a primei instanțe partea vătămată nu mai poate veni în apel să pretindă și să-și valorifice pretențiile sale civile, ar fi a se viola principiul celor două grade de jurisdicție și a se răpi părții civile un drept pe care art. 197 al. 2 Pr. penală îl recunoaște formal;

Considerând de asemenea, că a admite teoria susținută de D-l Procuror General prin incidentul ce a ridicat, ar fi a lăsa partea vătămată, chiar în ceea ce privește interesele sale civile, la discreția Ministerului public și a i se crea situația vitregă, ca după ce a pierdut definitiv dreptul de a se mai adresa instanțelor civile — art. 11 Pr. penală, închizând părții civile, în caz de hotărîre achitătoare, orice drum de judecată înaintea Tribunalelor civile — să-și vază paralizat și dreptul de a se judeca în fața instanței de apel, prin faptul Ministerului public de a nu apela sentința primei instanțe care i-a respins pretențiile sale civile, odată cu pronunțarea achitării inculpatului;

Considerând că nu se poate susține nici că, dându-se părții vătămate dreptul de a mai discuta pretențiile sale civile în apel, după ce inculpatul a fost achitat la prima instanță de faptul penal printr'o hotărîre rămasă definitivă în ce privește acest fapt, s'ar viola în acest caz, principiul autorității lucrului judecat, de oarece lucru judecat nu poate rezulta decât dintr'o hotărîre rămasă definitivă, ori din moment ce partea civilă a atacat cu apel sentința achitătoare a primei instanțe potrivit dreptului pe care i-l dă art. 197 al. 2 Proc. penală, cel puțin în ce o privește relativ la pretențiunile sale civile, hotărîrea primei instanțe nu e definitivă și față de dânsa nu poate avea autoritate de lucru judecat;

Considerând că în caz când Curtea văzând altfel decât Tribunalul faptul penal, ar admite apelul părții civile în ce privește pretențiile sale bănești, acordându-i despăgubirile cerute, ar apare cel mult o contrarietate de hotărîri, ori chiar dacă interesul justiției reclamă de a se evita contrarietatea în hotărîri, nu se poate sacrifica acestui interes jur teoretic, interesele vitale ale părții care fiind vătămate printr'o infracțiune la legea penală, are dreptul să-și valorifice pretențiile sale civile pe căile pe care legea i le-a deschis;

Că deci, pentru toate aceste considerațiuni urmează ca Curtea să decidă, că chiar dacă Ministerul public nu a apelat hotărîrea primei instanțe prin care Nicolae Morcovescu a fost achitat, partea civilă Dumitru C. Burdușel și Gheorghe Burdușel au

dreptul ca înaintea acestei Curți, ca instanță de apel, să discute și să-și valorifice pretențiunile civile;

Că astfel fiind, incidentul ridicat de D-l Procuror Genesal, urmează a fi respins;

Pentru aceste motive, redactate de D-l consilier Silu Rădulescu, respinge incidentul.

Semnați: *N. Radovici, N. Hariton, S. Rădulescu.*

CURTEA DE APEL DIN IAȘI SECȚIUNEA I

Audiența de la 28 Martie 1928

Președinția D-lui D. Volanschi, Prim-Președinte.

Societatea „Isvorul Moldovei” cu Matilda I. Landes.

DOTĂ. — SOTIA MINORĂ. — IMOBIL DOTAL. — NSTĂINARE. — SIMPLU CONSIMȚĂMÂNT AL SOTIILOR. — DARĒA LUI POSTERIOR ACTULUI DOTAL CARE PĂRMITE VÂNZAREA. — SUB CE FORMĂ TRĂBUIE FĂCUTĂ VÂNZAREA. — ART. 401, 425, 430, 1231, 1248, 1252, COD, CIVIL.

ACȚIUNE ÎN RESCIZIUNE. — FEMEIA MĂRITATĂ. — ANGAJAMENTELE CE A CONTRA TAT. — RESTITUȚIA ÎN MARGINELE FOLOSULUI AVUT. — ART. 1164 C. CIVIL.

VÂNZARE. — ANULAREA EI. — RESTITUȚIA LUCRULUI VÂNDUT. — DACĂ CUMPARĂTORUL POATE PREȚINDE PLUS-VALUTA — ART. 1294 ȘI URM. COD, CIVIL.

1. Potrivit art. 1231 cod. civ. minorul care este capabil de a se căsători fiind capabil de a face orice convențiuni relative la contractul său de căsătorie dacă este asistat la facerea lor de pe scanele al că or consimțământ este necesar pentru validitatea căsătoriei, urmează că este valabilă și clauza inserată în contractul dotal prin care soția dă soțului un mandat irevocabil de a vinde chiar în timpul minorității sale un imobil dotal, fără îndeplinirea formelor cerute pentru vânzarea imobilelor aparținând minorilor

Atunci însă când soția nu a conferit soțului un astfel de mandat, ci a stipulat numai că imobilul constituit dotă poate fi vândut de soț cu consimțământul său, acest consimțământ, în caz de vânzare dându-se ulterior contractului dotal, urmează că dacă soția este minoră la încheierea actului de vânzare, deși emancipată prin căsătorie, ea nu mai poate vinde valabil imobilul dotal, de cât cu satisfacerea prescripțiilor prevăzute de art. 401 și 402 cod. civil pentru vânzarea bunurilor minorilor, cari se aplică și minorilor emancipați.

2. Potrivit principiului stabilit de art. 1164 cod. civil femeia măritată care exercită acțiunea în resciziune în contra argajamentelor ei, nu restituie ceia ce a primit în urmarea acelor angajamente, de cât dacă s'a folosit și în măsura folosului pe care l-a avut.

3. Atunci când se anulează un contract de vânzare, lucrurile repunându-se în situația de mai înainte, ca și cum vânzarea n'ar fi avut loc, urmează că cumpărătorul obligat să restituie lucrul cumpărat, nu poate cere plus-valuta a celui lucru, de oare ce dacă vânzarea nu ar fi avut loc, vânzătorul beneficia de plus-valută.

No. 44. — Respins ca nefondat apelul făcut de căt e Societatea Anonimă „Isvorul Moldovei“ în cont a sentinței Trib. Iași S. II a. cu No. 371 din 9 Noembrie 1926 în proces cu Matilda Landes.

S'a ascultat D-ni avocați N. Apotecher pentru apelantă și C. Petrescu pentru intimată

Curtea,

Având în vedere apelul declarat de Societatea Anonimă” „Isvorul Moldovei“ în contra sentinței Tribunalului Iași Secția II-a. Nr. 371 din 9 Noembrie 1926.

Având în vedere concluziunile părților precum și actele aflate la dosarul cauzei;

Având în vedere că Matilda Landes cu autorizația soțului său Ilie Landes a intentat acțiune în contra Societății Anonime „Isvorul Moldovei” cu sediu în Iași, reprezentată prin președintele ei N. Ștefanii; că obiectul acțiunii este anularea actului de vânzare autenticat sub Nr. 355/1923 și transcris sub Nr. 365/1923 la Tribunalul Iași Secția III-a „prin care, împreună cu Herșcu Smil au vândut Societății „Isvorul Moldovei” două apartamente din imobilul situat în Str. Ghica Vodă Nr. 32; că motivul pentru care se cere anularea este că, la epoca vânzării Matilda Landes era minoră, iar vânzarea s'a făcut fără respectarea dispozițiilor cuprinse în art. 425, 430 și 401 c. civ. ;că prin acțiune cere a i se da în posesiune imobilul vândut;

Având în vedere că Herșcu Smil, la căsătoria fiicei sale Matilda Herșcu cu Ilie Landes, i-a constituit dotă porțiunea de 2/3 indiviză din imobilul din Iași Str. Ghica Vodă Nr. 32 cu toate apartamentele și atenanansele (contract autenticat la Tribunalul Iași S. III- la Nr. 2211 din 13 Mai 1921, transcris în registru de foi dotale Nr. 150 din 13 Mai 1921, și în registru de transcriptiuni la Nr. 1812/1921);

Că, Herșcu Smil, Matilda Landes și Ilie Landes personal și ca soț pentru autorizare prin actul indicat mai sus, au vândut Societății Anonime „Isvorul Moldovei” două apartamente împreună cu curtea, din imobilul situat în Str. Ghica Vodă Nr. 32, astfel cum sunt identificate prin contractul de vânzare; că prin contract se specifică că prețul vânzării este de 200.000 lei, pe care vânzătorii declară că l'au primit în întregime la autentificarea actului, și în proporția drepturilor lor, ținând loc prezenta clauză de chitanță descărcătoare pentru Societate de primirea prețului;

Având în vedere că Societatea Anonimă „Isvorul Moldovei” a introdus înaintea Tribunalului acțiune reconvențională în contra Matildei Landes prin care cere, în cazul când s'ar admite acțiunea să fie obligată a-i plăti suma de un milion, care reprezintă: 1) 200.000 lei prețul plătit la vânzarea imobilului; 2) cheltuelile făcute la încheierea contractului de vânzare și daunele interese reprezentând plus valuta și în fine valoarea tuturor construcțiilor și îmbunătățirilor evaluate la suma de 500.000 lei;

Având în vedere că contractul dotal al soților Landes cuprinde următoarea clauză: „această porțiune de imobil va putea fi vândută în total sau în parte și ipotecată, cu consimțământul numai a ambilor soți fără nici o autorizare de orice soi din partea Justiției, iar suma rezultată va putea fi întrebuințată de viitorul soț cum va crede mai nimeriț, rămânând răspunzător de ea“;

Având în vedere că din extractul de naștere Nr. 593/1902 eliberat de Primăria oCmunei Iași rezultă că Matilda Landes s'a născut la 23 Iulie 1902, că prin umare era minoră atât la încheierea contractului

dotal, cât și la data contractului de vânzare a cărui anulare se cere;

Având în vedere că chestiunea care urmează a fi examinată este aceea de a se ști, dacă soții Landes față de clauza cuprinsă în contractul dotal, și care a fost relatată mai sus, au putut vinde în mod valabil porțiunea indiviză din imobilul dotal;

Având în vedere că conform art. 1231 c. civ. minorul care este capabil de a se căsători, este capabil de a face și orice convențiuni relative la contractul său de căsătorie; că aceste convențiuni sunt valabile, dacă a fost asistat, la facerea lor, de persoanele al căror consimțământ este necesar pentru validitatea căsătoriei; că potrivit acestei regule, soția minoră poate da soțului prin contractul dotal un mandat irevocabil de a vinde chiar în timpul minorității sale un imobil dotal, fără îndeplinirea formalităților cerute pentru vânzarea imobilelor aparținând minorilor, — și o asemenea clauză este valabilă; că în specie, soția n'a conferit soțului un astfel de mandat, ci a stipulat că imobilul constituit dotă poate fi vândut de soț cu consimțământul său, că acest consimțământ, în caz de vânzare fiind ulterior contractului dotal, soția emancipată prin căsătorie, minoră însă la încheierea actului de vânzare, nu poate vinde în mod valabil de cât cu satisfacerea prescripțiilor prevăzute de art. 401, 402 c. civ. pentru vânzarea bunurilor minorilor, care se aplică și minorilor emancipați;

Că, Matilda Landes a vândut partea sa indiviză din imobilul care face obiectul acestui proces, fără respectarea acestor forme, care să-i completeze capacitatea; că prin urmare actul fiind anulabil, acțiunea intentată în contra Societății este întemeiată;

Având în vedere că Societatea a susținut că nulitatea relativă pe care o invoacă Matilda Landes a fost acoperită prin ratificare conform art. 1167 c. civ. are consistă în executarea voluntară a actului de vânzare făcută în timpul capacității și în deplină cunoștință de cauză;

Având în vedere că prin încheierea Nr. 1018 de 16 Aprilie 1927, Curtea a admis chemarea la interogator a Matildei Landes precum și dovada cu martori cerută de Societate pentru a stabili ratificarea dedusă din executarea voluntară a contractului de vânzare;

Având în vedere că Societatea n'a uzat de proba interogatorului;

Având în vedere că prin concluziunile puse înaintea Curții, Societatea „Isvorul Moldovei” susține că, ratificarea rezultă din faptul că la 19 Iulie 1923, după ce Matilda Landes devenise majoră i-a vândut o porțiune de teren din curtea care era comună, pentru a curma neînțelegerile cu privire la staționarea trăsurilor ce veneau la Societate;

Că faptul invocat de Societatea „Isvorul Moldovei” pentru a demonstra executarea voluntară a contractului de vânzare, nu este concludent, pentru motivul că în mod logic nu poate fi considerat ca o executare voluntară a primului contract, ci ca un act de vânzare cu totul distinct de cel dintâi;

Că, din delarațiile martorilor Leon Ciofu și Iancu Avram rezultă că erau neînțelegeri între părți cu privire la staționarea trăsurilor; că apoi Societatea a cumpărat o porțiune de teren care a fost îngrădit, astfel că curtea a încetat de a mai fi comună; că chiar după cumpărarea acestui teren au mai urmat neînțelegeri din cauza unei porți pe care Societatea

o făcuse pentru intrarea trăsurilor; că martorul Iancu Avram arată că Matilda Landes a pus pari ca să împiedice intrarea; că a spus că va anula primul contract de vânzare și că Societatea va trebui să se mute; că martorul Vasile Nicolau, de profesiune arhitect, declară că dânsul a fost însărcinat ca să stabilească traseul gardului despărțitor, că atunci când s'a dus să verifice dacă a fost construit pe linia care e stabilise, a auzit pe o doamnă tânără care spunea directorului Societății, că are să strice actul de vânzare; că fiind confruntat cu Matilda Landes a declarat că nu poate preciza în mod sigur, dacă dânsa era cea care a spus cuvintele raportate mai sus; că cei dintâi doi martori au mai arătat că au existat discuțiuni și cu privire la un closet;

Având în vedere că din faptele expuse nu se poate deduce întru nimic o ratificare prin executarea voluntară a actului de vânzare;

Având în vedere că după cum s'a menționat mai sus, Societatea anonimă „Isvorul Moldovei“ a introdus acțiune reconvențională în contra Matildei Landes, cuprinzând trei capete de cerere;

Că, Societatea a cerut a i se admite dovada cu martori pentru a stabili valoarea construcțiilor și îmbunătățirilor făcute la imobilul ce face obiectul procesului; că această probă a fost respinsă de către Curte prin jurnalul din 16 Aprilie 1927; că Societatea nefăcând nici o dovadă pentru stabilirea acestui capăt de cerere, umează a fi respins;

Având în vedere că conform principiului stabilit de art. 1164 c. civ. femeia măritată care exercită acțiunea în resciziune în contra angajamentelor ei, nu restitue ceia ce a primit în urmarea acelor angajamente, de cât dacă s'a folosit și în măsura folosului pe care l'a avut.

Că, Societatea „Isvorul Moldovei“ n'a făcut dovada că suma plătită ca preț al vânzării a folosit Matildei Landes, că cheltuelile făcute cu încheierea contractului, din momentul ce acest contract este anulat, n'au putut să folosească reclamantei;

Având în vedere că atunci când se anulează un contract de vânzare lucrurile trebuiesc repuse în situația de mai înainte, ca și cum vânzarea n'ar fi avut loc; că astfel cumpărătorul fiind obligat de a restitui lucrul cumpărat, nu poate cere plus-valuta aceluși lucru, de oarece dacă vânzarea n'ar fi avut loc, vânzătorul beneficia de plus-valută; că prin urmare Societatea „Isvorul Moldovei“ nu are drept la plus-valuta imobilului; că de altfel existența plus-valutei n'a fost cu nimic dovedită;

Având în vedere că din faptele expuse rezultă că apelul declarat de Societatea „Isvorul Moldovei“ nu este întemeiat și în consecință urmează a fi respins;

Pentru aceste motive, redactate de D-l Prim-președinte, respinge.

Semnați: *D. Volanschi, H. Grigoriu, E. P. Stănescu*

TRIBUNALUL DÂMBOVIȚA S. I

Audiența din 9 Noiembrie 1928

Președinte D-l I. Marinescu, Prim-președinte

Sima Aldea cu Elena Arsenescu ș. a.

PUTEREA PĂRINTEASCĂ.—TATĂ.—ADMINISTRATOR LEGAL.—NEEXISTENȚA CONSILIULUI DE FAMILIE.—CERERE DE EȘIRE DIN INDIVIZIE ÎN NUMELE COPILOR MINORI.

Când ambii soți trăesc, tatăl are administrația legală a averii minorilor săi fii, și el poate cere singur eșirea din indiviziune, în numele copiilor săi minori, netrebuind să aibă și încuviințarea unui consiliu de familie, fiind că legea nu institue un consiliu de familie, când ambii soți trăesc, ci numai când este tutelă, însă pentru actele cu caracter mai grav, cum sunt actele de dispoziție, tatăl trebuie să aibă autorizația Tribunalului.

No. — Respins incidentul ridicat de pârâții Elena Arsenescu și alții în proces cu Sima Aldea.

Tribunalul,

Asupra incidentului ridicat de pârâți;

Având în vedere că prin acest incident, s'a susținut de pârâți că reclamantul nu putea să pornească acțiunea de eșire din indiviziune de față, fiindcă această acțiune este mai mult decât un act de administrație, pe care să-l poată face tatăl minorilor singur; că această acțiune nu se putea porni decât cu autorizația unui consiliu de familie, constituit în acest scop;

Având în vedere că reclamantul a susținut, că soția sa, cu care reclamantul are copii minori, în numele cărora a pornit acțiunea de eșire din indiviziune, trăește; că în cazul acesta nu se poate cere autorizația consiliului de familie, pentru a porni acțiunea de față, fiindcă consiliu de familie nu există decât atunci când este o tutelă, ceea ce nu e în cazul de față;

Considerând că tatăl, când ambii soți trăesc, are administrația legală a averii copiilor săi, în timpul minorității acestora; că în bază acestei puteri, tatăl poate face singur toate actele de administrație, asupra acestei averi; că actele de dispoziție însă, nu le poate face tatăl singur, aceste acte având un caracter mai grav, iar legea nu le dă în seama sa, cum face cu actele de administrație;

Considerând că privitor la actele, pe care le poate face un tutor, legea arată că unele acte le poate face tutorele singur; altele cu autorizația consiliului de familie, iar altele și cu omologarea tribun. etc.;

Că însă când ambii părinți traesc, legea nu institue un consiliu de familie, pentru încuviințarea unor acte, pe care să le facă tatăl, cu această încuviințare,

În consecință, un astfel de consiliu de familie, constituit ad-hoc, nu se poate pretinde, când ambi soți trăesc;

Că excluzându-se încuviințările date de consiliu de familie, tatăl ca administrator legal va face actele de dispoziție, ca și tutorul, cu autorizația tribunalului, iar în ceea ce privește actele, pe care le face tutorul singur sau cu încuviințarea consiliului de familie, pe acestea le va face tatăl ca administrator legal singur, fiindcă după cum s'a văzut, un consiliu de familie nu există, pentru a da aceste încuviințări

Având în vedere că față de cele expuse, acțiunea de eșire din indiviziune de față a fost bine pornită de reclamant, ca administrator legal al averii minorilor săi fii și că fiind astfel incidentul ridicat se găsește nefondat și în consecință se respinge;

Pentru aceste motive redactate de d-l judecător Hariton Udrea, respinge incidentul.

Semnați: *I. Marinescu, Hariton Udrea*